

Henseende for at vise, at det ikke drejer sig om en Fortalelse fra det ærede Medlems Side, og det synes jo heller ikke at komme ham overraskende nu. Det ærede Medlem udtaler: „Jeg føler mig fuldkommen overbevist om at have Ret i at sige, at naar den nye Aldersrentelov træder ud i Livet, vil den komme til at koste Samfundet 80 Mill. Kr. med alt det nye, man drager med ind under“ — ikke paa et senere Tidspunkt, naar den havde været gældende nogle Aar, men ved dens Ikrafttræden. At det ikke drejer sig om en Fortalelse, vil man ogsaa se deraf, at det ærede Medlem senere tilføjer: „Jeg har sagt, at man her i Virkeligheden yder en Hjælp, der vil andrage 80 Mill. Kr. imod 60 Mill. Kr. tidligere“. Nu kan man ikke offentligt eller ude i Landet fortælle, at den udmærkede Aldersrentelov, som vi fra Venstres Side var med til at gennemføre, koster 80 Mill. Kr., medens den gamle Alderdomsunderstøttelseslov kostede 60 Mill. Kr., og at den altsaa byder en Forbedring af 20 Mill. Kr., naar det viser sig ikke at være Tilfældet. Det ærede Medlem har altsaa ikke faaet Ret, den nugældende Aldersrentelov kostede, da den førtes ud i Livet, 66 Mill. Kr., og der er stadig Udsigt til, at Aldersrenteloven, ifald man ikke forbedrer den, vil blive billigere. Hvis der ikke kom nye Befolkningslag til, hvis ikke Antallet af gamle steg Aar efter Aar, vilde man komme betydeligt længere ned med Hensyn til Beløbet paa Aldersrenteloven. Alene Forskeishjælpen vilde bringe Beløbet nedad, men ogsaa det, at man har sat Aldersrenten op, en Bestemmelse, som endnu ikke er kommet til at virke i sin fulde Udstrækning, vil betyde, at man kommer betydeligt længere ned, naar Aldersrenteloven bliver flere Aar ældre, for saa vidt man ikke foretager Forbedringer i denne Lov.

Jeg vil derfor, idet jeg nu skal slutte, appellere til ærede Medlemmers Følelser overfor de gamle i vort Samfund, Følelser overfor det Befolkningslag, som vi alle elsker højest, maaske naar lige undtages Børnene. Og naar vi kan imødekomme denne Følelse hos alle, fordi der ogsaa finansielt set kan findes Udveje, tror jeg, man skulde lade den Ærgerrighedsfølelse, som vist besjæler enkelte Medlemmer af dette Ting —, dette at naar det ikke er en selv, der laver det, er det ikke godt, dette, at man føler det som en Krænkelser, naar en Lov, der er vedtaget for $1\frac{3}{4}$ Aar siden, allerede trænger til en Forbedring — jeg tror, at man skal lade denne Følelse fare

og gaa over til sammen med os at gennemføre saadanne Forbedringer i de gamles Stilling, at vi kan faa Ro om dette Spørgsmaal, ikke Ro, fordi Partierne undlader at gøre noget, men Ro, fordi vi ved, at naar disse Ændringer er gennemført, har vi taget et forsvarligt Standpunkt overfor de gamle.

Kragh: Det er faa Lovforslag, der under deres Forberedelse her i Tinget er blevet Genstand for en saa indgaaende Behandling som den i August 1922 gennemførte Aldersrentelov, og efter Lovens Gennemførelse er den blevet behandlet og jeg tør nok sige, stærkt kritiseret paa talrige Møder ud over Landet i Masser af Avisartikler, og Mottoet har været, navnlig fra Socialdemokratiets Side: denne Lov maa forbedres, den er langtfra god nok. Om Princippet har man sagt, at det var godt — derfor modsatte man sig jo i sin Tid heller ikke Lovens Gennemførelse —, men i øvrigt har man hævdet, at hele den Maade, hvorpaa Lovforslaget paa Grundlag af dette Princip var opbygget, var gal, og man har ude iblandt Vælgerne i Kommunerne søgt at give det Udseende af, at det alene var de Herrer Kritici, som var Venner af denne Lovgivning, medens det Parti, hvorfra den Regering var udgaet, som fremsatte Lovforslaget, og som var det førende ved Lovens Gennemførelse, i Virkeligheden ikke var Venner af, at de gamle fik en Ret i Stedet for, at de tidligere havde Adgang til at komme ind under et Skøn, og at de gennem denne Ret fik det, som man maatte anse for fornødent til Livets Ophold paa de gamle Dage. Man har altsaa søgt at skabe sig Venner ved udover Landet at udstede Proklamationen: Kom til os, støt os, styrk os, for vi giver mere end det, der hidtil har været budt paa. Og det er jo en Genklang af denne Tale, som nu lød i det ærede Medlem Hr. Holger Larsens Udtalelser, da han i Begyndelsen af sin Tale sagde, at Socialdemokraterne og de Radikale er villige til i Gerning at vise Kærlighed til de gamle, men de Konservative og Venstre, de vil ikke være med til at forbedre de gamles Kaar. Skal vi nu ikke snart under en nøgtern og redelig Forhandling om de Problemer, som knytter sig til denne Lovgivning, være fri for den Slags Agitation her i dette høje Ting, en Agitation, som jo ikke har noget som helst med Realiteter at gøre og ikke har noget som helst Ærinde indenfor disse Vægge, men kun skal give Genklang udenfor Murene.

Kritikken af Loven har samlet sig om